

'Ik heb het gevoel van de jaren zevent' helemaal te pakken'

TEKST KAROLIEN KNOLS . FOTOGRAFIE DANIELLE VAN ARK

'Actie voeren, de boel lekker opstoken.' Met **Heleen Mees (38)** is er, naar eigen zeggen, een ouderwetse feminist opgestaan. Ze presenteerde zich met een fel betoeg, richtte een powerfeministisch netwerk op en over twee weken verschijnt haar boek *Weg met het deeltijdfeminisme!*

Ik neens was ze er – op 21 januari 2006 om precies te zijn – met een vlammend opiniestuk in *NRC Handelsblad* getiteld 'Vrouwen zouden nu eindelijk eens écht aan het werk moeten gaan'. Heleen Mees – jurist, econoom, publicist – schudde er de, wat emancipatie betreft, behoorlijk ingedutte Nederlandse vrouwen flink mee wakker. Ze schreef: 'De keuzefeminist kan alles, mag alles, maar hoeft niets. Om het gebrek aan maatschappelijk engagement te maskeren stemt ze bij de verkiezingen op een vrouw. Ze windt zich op over meisjesbesnijdenis, eerwraak, boerka's en ander onrecht dat allochtone vrouwen wordt aangedaan. Zaken waarover ze zelf thuis, of op het werk, de strijd in ieder geval niet hoeft aan te gaan. Het moet immers wel *fun* blijven.'

Powerfeministen blij: eindelijk weer iemand die zegt waar het op staat. Keuzefeministen in de gordijnen: wie is die Mees, dat ze zich een mening veroorlooft over ons leven – al is dat een leven achter het aanrecht?

Het antwoord van Mees staat in haar boek *Weg met het deeltijdfeminisme*, een bundeling van columns die ze het afgelopen jaar in *NRC Handelsblad* schreef: 'Hoogopgeleide vrouwen die geen volwaardige carrière

nastreven, verkwisten niet alleen hun eigen kapitaal – en doen zo zichzelf en de samenleving tekort – ze verkwanselen ook de positie van andere vrouwen, inclusief die van hun dochters en hun dochters' dochters.'

Op haar zolderetage met uitzicht op de Amsterdamse Amstel schenkt Heleen Mees nog maar eens een glas cola light. De woonkamer: een schapenvacht op de grond, een keukenblokje, twee stoelen en een tafeltje. Veel is ze niet in haar optrek; drie weken per maand woont en werkt Mees in New York, als 'onafhankelijk adviseur EU-zaken'. Belastingen en mededinging – dat is haar terrein. Dat ze anderhalf jaar geleden is gaan schrijven, komt doordat het 'businesswise' even tegengaat. 'Ik had eerder al columns geschreven voor *Het Financieel Dagblad*, maar ik had schrijven nooit als vak opgevat, als mijn vak. Tot ik op een avond Connie Palmen op televisie hoorde zeggen dat schrijven moeite kostte, en dat je veel inspanning moest leveren voor het mooi werd. Toen dacht ik: aan het werk. En vervolgens spatte het van het papier.'

Het stuk was een mengeling van boosheid, ergernis en strijdbaarheid. Alsof je jaren op een ei had gezeten en het er ineens allemaal uit moest.

'O, nee hoor, het is meer: als ik me ergens voor inzet, dan ga ik er helemaal voor. Ik doe niets een beetje.'

Als je Nederland een cijfer moet geven voor emancipatie...

'Dan geef ik een 5 min.'

Waarom?

'Omdat de meeste mannen nog mannen-taken hebben, en de meeste vrouwen vrouwen-taken. Terwijl emancipatie in mijn ogen juist betekent dat de rollen tussen mannen en vrouwen uitwisselbaar zijn, dat het feit dat je als jongen of als meisje geboren wordt, geen voorspeller meer is voor welke maatschappelijke positie je later bekleedt.'

In je boek richt je je pijlen vooral op de Nederlandse vrouwen. Wat doen ze in jouw ogen verkeerd?

'Ze nemen zichzelf zo weinig serieus. Ze missen ambitie en kennelijk ook het geloof dat ze ertoe doen, dat ze veranderingen tot stand kunnen brengen. Mijn oude jaarclub: we zouden het allemaal helemaal gaan maken. Maar toen ik 35 was, was er niemand die nog op een zinvolle manier werkte, dat wil zeggen: meer dan twee dagen per week.'

Vrouwenblad *Esta* publiceerde in juni 2005 een onderzoek waaruit bleek dat vrouwen >

